

Arrest

nr. 226 763 van 26 september 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DEBRUYNE
Sint-Pieterskaai 73/B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 mei 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 april 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij op 7 mei 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 juni 2019 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VANHECKE, die *loco* advocaat S. DEBRUYNE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, dient op 11 mei 2007 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 1 februari 2008 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 11 838

van 27 mei 2008 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 5 juni 2008 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 8 mei 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 2 februari 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 10 februari 2009 wordt de aanvraag van 8 mei 2008 onontvankelijk verklaard. Op 12 maart 2009 wordt tevens aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 30 359 van 30 juni 2009 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissingen.

Op 2 februari 2011 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Op 17 maart 2011 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 2 april 2011 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 24 mei 2011 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet van 2 februari 2009 onontvankelijk doch ongegrond bevonden.

Op 24 mei 2011 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet van 2 april 2011 onontvankelijk verklaard.

Op 8 juni 2011 wordt verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 7 juli 2011 dient verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Op 3 oktober 2011 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Uit de thans bestreden beslissing blijkt dat verzoeker op 8 mei 2018 een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet heeft ingediend.

Op 30 april 2019 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.05.2018 werd ingediend door :

N., N. (...) (R.R.: xxx)

nationaliteit: Armenië

geboren te E. (...) op (...).1980

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009

en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 28.05.2008 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De aanvraag op basis van artikel 9ter, ingediend op 02.02.2009 werd ongegrond afgesloten op 24.05.2011. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de asielprocedure – namelijk iets meer dan één jaar – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt verder dat hij één aanvraag op basis van artikel 9bis indiende, die onontvankelijk werd afgesloten op 10.02.2009. Betrokkene diende nog drie andere aanvragen in op basis van artikel 9ter die allen onontvankelijk werden afgesloten, de laatste op 03.10.2011. Betrokkene betekende deze beslissing op datum van 23.05.2012. Sinds die datum zijn er geen procedures meer lopende voor betrokkene, werden er geen nieuwe procedures opgestart en bevat het administratief dossier dus geen bewijzen van zijn effectieve aanwezigheid op het Belgische grondgebied tot huidige aanvraag 9bis.

De raadsman van betrokkene haalt aan dat er na contact met de Helpdesk van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat er nog een aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter hangende zou zijn. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat alle aanvragen 9ter van betrokkene afgesloten werden: de aanvraag 9ter van 02.02.2009 werd afgesloten op 24.05.2011, de aanvraag van 02.02.2011 werd afgesloten op 17.03.2011, de aanvraag van 02.04.2011 werd afgesloten op 24.05.2011 en de aanvraag van 07.07.2011 werd afgesloten op 03.10.2011. Betrokkene diende geen verdere aanvragen in. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op dit element.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij in België een gezinsleven heeft opgebouwd en verwijst naar artikel 8 EVRM. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat het om een alleenstaande man gaat met bestaande familiebanden in het land van herkomst waar met name zijn ouders en zijn zus wonen. Ook bij huidige aanvraag 9bis wordt geen enkel bewijs van een in België opgebouwd gezinsleven voorgelegd. Betrokkene legt slechts twee getuigenverklaringen voor: één van een bandencentrale waar hij klant is en één van een overbuurman. Ook uit deze verklaringen blijkt niet dat hij hier een gezinsleven heeft opgebouwd of dat er sprake is van diepgaande sociale banden. Betrokkene toont aldus niet aan dat hij hier een netwerk van affectieve en sociale banden heeft opgebouwd, niettegenstaande zijn bewering hier al sinds 2007 ononderbroken te verblijven. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven en zijn fysieke integriteit indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven en zijn fysieke integriteit volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettig bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Ook de verwijzing naar de toestand in Armenië (waar de situatie nog zeer grillig zou zijn zeker op het terrein, waar er onrust zou zijn en verhoogde maffiapraktijken en waar de situatie onzeker en precair zou zijn) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene opnieuw geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Betrokkene verwijst in dit kader naar het reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken. Echter, we merken op dat de FOD Buitenlandse Zaken geen negatief reisadvies voor Armenië geeft en dat er vermeld wordt: "in het algemeen verlopen de reizen door Armenië zonder noemenswaardige problemen". Bovendien kan dit advies niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene, die de Armeense nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

Betrokkene verwijst naar de laatste rapporten van de internationaal erkende organisatie Human Rights Watch waaruit zou blijken dat Armenië politiek onstabiel en weinig democratisch is met mishandeling door de politie en met misbruik van het overheidsapparaat door de overheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij nauwelijks financiële middelen heeft en dat hij afhankelijk is van de hulp van derden. Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet over voldoende financiële middelen beschikt niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Wat betreft het feit dat er geen Belgische diplomatieke post bestaat in Armenië; dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het feit dat er geen Belgische diplomatieke post bestaat in Armenië; dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene toont niet aan dat het voor hem onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Moskou (Rusland). Betrokkene beroept zich in dit kader eveneens op zijn gebrek aan financiële middelen. Echter, betrokkene maakt dit niet aannemelijk. Evemin toont hij aan dat zich niet kan beroepen op de steun van vrienden en familieleden. Bovendien staat het betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de IOM (zoals hierboven reeds vermeld) om zo via de reïntegratiebijstand een inkomen te verwerven in zijn land van herkomst. Bovendien wijzen we er op dat betrokkene in zijn aanvraag 9bis zelf meldt dat hij in Armenië meer dan zes jaar tewerkgesteld was als garagist. Hij toont op geen enkele wijze aan dat

dit niet opnieuw mogelijk is. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene een blanco strafblad heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2007 ononderbroken in België zou verblijven, dat hij meer dan elf jaar in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van duurzame lokale verankering en integratie, dat hij kennis van de landstalen zou hebben, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij geïntegreerd zou zijn, dat hij gesteund zou worden door kandidaat-werkgevers, dat hij niet afhankelijk zou willen zijn van de sociale voorzieningen, dat hij er alles aan gedaan zou hebben om zich maatschappelijk te integreren, dat hij Nederlands zou begrijpen, spreken en zelfs schrijven en dat dit gerust gecontroleerd mag worden, dat er sprake zou zijn van een verregaande sociale integratie, dat hij hobby's en een vriendenkring zou onderhouden in het rijk, dat hij twee deelcertificaten Nederlands voorlegt evenals één werkbelofte, zijn huurovereenkomst en twee getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769) (...)"

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de bevoegdheid van de Raad

In zijn verzoekschrift vordert verzoeker (onder meer) het volgende:

"Dienvolgens de (bestreden) beslissing dd. 30.04.2019 bij volle rechtsmacht te willen hervormen en aan verzoeker alsnog de humanitaire regularisatie ex art. 9bis Vr.W. 15.12.1980 te willen toekennen."

Waar verzoeker de Raad aldus verzoekt om de thans bestreden beslissing te hervormen - met name om hem de humanitaire regularisatie op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te willen toekennen - dient te worden opgemerkt dat de Raad in voorliggend geschil conform artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Dit houdt in dat de Raad enkel een wettigheidscontrole op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, 94).

De Raad is te dezen dan ook niet bevoegd om de bestreden beslissing te hervormen of om vreemdelingen de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet toe te kennen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van artikel artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 houdende schending van de materiële motiveringsplicht, motiveringsverplichting zoals tevens vervat in de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel alsmede algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de rechten van verdediging:

Art. 9bis Vr.W. 15.12.1980 bepaalt:

(...)

Het staat vast dat verweerster gebrekkig gemotiveerd heeft. Verweerster is onderworpen aan de openbaarheid van bestuur en de formele motivering van bestuurshandelingen.

IN RECHTE

'De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen' (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348). 'De motieven van de bestreden beslissing moeten de beslissing onderbouwen' (RvSt. nr. 103.789 en RvSt. nr 108.678.) quod non in casu.

Verweerster die inzake over een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid beschikt, dient in alle redelijkheid en met inachtnaam van een zorgvuldige beoordeling gelet het zorgvuldigheidsbeginsel van alle concrete elementen door verzoekster (tot dusver) aangehaald en door verweerster gekend, te oordelen wanneer zij diens aanvragen beoordeelt en hierbij rekening houdende met de juiste feitelijke gegevens, zodat zij niet onzorgvuldig en onredelijk tot haar besluit komt.

Vooreerst schendt verweerster de materiële motiveringsplicht die op haar rust nu zij geen rekening houdt met alle aan haar bekende elementen die een rol dienen te spelen bij haar beoordeling en haar bestreden beslissing niet dusdanig motiveert op een wijze dat deze in feite en in rechte correct is.

Het staat vast dat niet op alle elementen uit de regularisatie-aanvraag door verweerster wordt geantwoord, in haar al te korte (en aldus zelfs onvolledige) beslissing dd. 30/04/2019.

Dit is niet ernstig en getuigt alleszins van onbehoorlijk bestuur.

Het staat vast dat verzoeker te goeder trouw is en geenszins tegenstrijdigheden heeft verteld of leugens.

Overigens, verweerster beweert ook niet dat verzoeker leugenachtig is.

Verweerster zet louter op bladzijde 2 uiteen dat verzoeker geen bewijzen van bedreiging voorlegt, zelfs geen begin van bewijs, het welke het (fysiek en/of psychisch) geweld staven, zodat terugkeer niet het herkomstland (of de bevoegde consulaire post) om van daaruit de humanitaire regularisatieaanvraag te richten, wél mogelijk moet zijn.

Verzoeker neemt evenwel aan dat voor verweerster het administratief dossier uit de asielaanvraag voldoende gekend is, met redenen aldaar uiteengezet.

In volle campagne-strijd zat verzoeker verwrongen tussen twee vooraanstaande plaatselijke politici, die verzoeker voor zich wilden doen werken, waarbij verzoeker hoe dan ook het etiket opgekleefd kreeg dat hij optrad als activist tegen het bestaande politieke regime, alle reële vrees voor afrekeningen vanden.

Er wordt evenwel voorbijgegaan aan volgende middelen en grieven, voorwerp van de humanitaire regularisatieaanvraag, waarop niet of nauwelijks wordt geantwoord/gemotiveerd:

- *De corruptie in het land van herkomst;*
- *Zijn goede kennis van het Nederlands;*
- *Zijn werkbereidheid (met mogelijke tewerkstelling bij VOF N. L. (...));*
- *Zijn wil niet afhankelijk te zijn van de sociale voorzieningen, zoals hij het ook niet is;*

Niettemin heeft het ongeveer één vol jaar geduurd, vooraleer verweerster een beslissing nam na de aanvraag dd. 08/05/2019.

Dit is al te lang, zelfs overdreven lang, zekerlijk wanneer dan nog aan tal van argumenten wordt voorbijgegaan.

De genomen beslissing is derhalve gebrekkig en nietig.

Er is meer.

Verzoeker voldoet weldegelijk aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9bis Vr.Wet dd.15.12.1980.

Verzoekster heeft geenszins de bedoeling zich 'te nestelen in illegaal verblijf.

Integendeel, net een dergelijke regularisatieaanvraag (ex art. 9bis Vr.wet) duidt erop dat verzoeker weldegelijk streeft naar een legaal statuut, om zich verder in het Rijk te kunnen conformeren en om - middels tewerkstelling - aan haar huidige precaire financiële situatie te verhelpen.

Zodat hij zich in de toekomst wel naar verre oorden (zoals de relevante Belgische Ambassade van waaruit in voorkomend geval regularisatie-aanvraag ex art. 9bis Vr.Wet kan gericht worden) probleemloos kan verplaatsen.

De 'buitengewone omtandigheden' dienen uiteen te zetten waarom de regularisatie-aanvraag of andere aanvragen tot legaal verblijf in het (Belgische) Rijk, niet vanuit het buitenland, zijnde het land van herkomst kan geschieden.

Er is reeds uiteengezet dat in Armenië zelf geen bevoegde ambassade aanwezig is.

Reizen naar een onbekend land (Moskou -> Rusland) die men al geenszins kent, kan men niet verwachten van de rechtszoekende vreemdeling.

Bovenal leren de reisadviezen dat de situatie in Armenië, nog steeds al te onveilig is.

Omtrent de veiligheid zette de eigen Belgische diplomatie in haar actueel reisadvies uiteen dat er onrust was, grote bijeenkomsten te midden zijn, verhoogde maffiapraktijken,... aangevuld met de bij de regularisatie-aanvraag voorgelegde verslaggeving van Human Rights Watch, die de situatie in Armenië in de praktijk als onveilig en ondemocratisch voorhoudt.

Verweerster gaat hier al te gemakkelijk aan voorbij.

Verweerster zet uiteen dat dergelijke adviezen enkel van toepassing zijn op toeristen, doch verzoeker ziet niet in hoe in een onveilige situatie van geweld en conflicten, verweerster (en haar wapens) de visu het onderscheid kan maken, quod non.

Het staat vast dat er sprake is van gevaar, geweld, corruptie, criminaliteit,... alleszins voor de autochtone bewoners (zoals verzoeker er één is)!

Niet omdat verzoeker geen echtgenote of kinderen heeft, maar alleenstaand is, dat hij als geïntegreerde in het Rijk geen bescherming van zijn familiaal leven (ex art. 8 EVRM) zou kunnen mogen genieten. Ook een alleenstaande heeft recht op een rustig familieleven.

Verzoeker heeft recht op verder verblijf in het Rijk, en kan niet verplicht worden, na maar dan 12 (!!!) jaar gedwongen te worden elders naartoe te trekken, zonder hebben en houden.

Het middel is dan ook, in alle onderdelen, ontvankelijk en gegrond."

4.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, evenals van de rechten van verdediging.

Hij betoogt dat er bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met alle bekende elementen die een rol spelen bij de beoordeling van de aanvraag. Hij verwijst hierbij naar zijn asielaanvraag en stelt dat hij in volle campagne­strijd verwrongen zat tussen twee vooraanstaande plaatselijke politici en waarbij hij het etiket van activist opgekleefd kreeg. Hij verwijst verder naar de corruptie in zijn land, zijn goede kennis van het Nederlands, zijn werkbereidheid, zijn wil niet afhankelijk te zijn van sociale voorzieningen, ... Hij vervolgt dat de beslissing genomen werd één jaar nadat hij zijn aanvraag had ingediend, wat volgens hem overdreven lang is. Hij stelt eveneens dat er geen Belgische ambassade in Armenië is, waardoor hij zich naar Moskou dient te begeven om zijn aanvraag in te dienen. Volgens hem kan men niet van een rechtszoekende verwachten om zich naar een onbekend land te begeven om de aanvraag in te dienen. Hij verwijst tenslotte naar het actueel reisadvies van de Belgische diplomatie waarbij verwezen wordt naar de onrust die thans in Armenië heerst, de te mijden grote bijeenkomsten, de verhoogde maffiapraktijken,... Hij besluit dat er voor de autochtone bewoners van Armenië sprake is van gevaar, geweld, corruptie, criminaliteit, ... hij stelt te voldoen aan de voorwaarden van artikel 9nbis van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29.07.1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de determinerende motieven op basis waarvan deze is genomen duidelijk worden aangegeven. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de aanvraag tot een machtiging tot verblijf onontvankelijk is, omdat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken die toelaten te besluiten dat hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen vanuit het land van verblijf of de plaats van oponthoud.

Er wordt ook toegelicht om welke redenen de ingeroepen buitengewone omstandigheden niet worden weerhouden. De bestreden beslissing stelt verzoeker in staat kennis te nemen van de motieven die ten grondslag liggen aan de vaststelling dat geen buitengewone omstandigheden blijken en dit op een wijze dat hij op nuttige wijze de afweging kan maken of het zinvol is om deze beslissing in rechte aan te vechten, bijvoorbeeld omdat een incorrecte of kennelijk onredelijke invulling zou zijn gegeven aan het begrip 'buitengewone omstandigheden' voorzien in de wet. Aldus is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. (RvV 9 december 2014, nr. 134.782)

Verzoeker levert verder kritiek op de inhoud van de bestreden beslissing, doch gaat eraan voorbij dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is over te gaan tot een herbeoordeling van de aanvraag. Verzoeker betwist niet dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

voorziet in een uitzondering in de zin dat in buitengewone omstandigheden de machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.

Verzoeker houdt voor dat er in zijn hoofde wel sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden die hem verhinderen om de aanvraag vanuit de plaats van verblijf of oponthoud in te dienen. Verzoeker herhaalt de door hem in zijn aanvraag voor een machtiging tot verblijf ingeroepen buitengewone omstandigheden en geeft zo aan hierin te volharden, doch het komt niet aan de Raad toe de beoordeling van het Bestuur over te doen. Verzoeker beoogt immers een herbeoordeling, waarvoor de Raad zoals supra opgemerkt niet bevoegd is. Verzoeker toont alleszins ook niet aan dat verwerende partij op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beslissing is gekomen.

Verzoekende partij geeft aan dat met bepaalde door hem ingeroepen elementen geen rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, doch hij concretiseert geenszins om welke elementen het dan wel zou gaan, zodat die kritiek feitelijke grondslag mist en geenszins ernstig is.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar zowel verzoekers asielaanvraag als zijn regularisatieaanvragen die allen negatief waren afgesloten. Er wordt verder gemotiveerd omtrent verzoekers langdurig verblijf in het Rijk en op de aangehaalde integratie. Er wordt evenwel gemotiveerd dat de duur en de integratie geen buitengewone omstandigheden betreffen (Rvs, arrest nr. 100.223 dd. 24.10.2001) en dat betrokkene zou moeten aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren en de verblijfsaanvraag in te dienen vanuit zijn land van herkomst of van verblijf in het buitenland.

Dat er geen Belgische diplomatieke post is in Armenië en dat hij zich zal moeten verplaatsen naar Moskou geldt voor alle onderdanen van Armenië, zodat er voor verzoeker geen uitzondering kan gemaakt worden, tenzij hij buitengewone omstandigheden zou kunnen aantonen. Verder gaat verzoeker er met zijn betoog aan voorbij dat Rusland en meer bepaald Moskou voor hem niet onbekend is aangezien hij er van 04.09.2007 tot 08.05.2007 verbleven heeft.

Waar hij stelt te vrezen voor zijn leven of fysieke integriteit bij terugkeer naar Armenië, gaat hij er met zijn betoog aan voorbij dat zijn asielrelaas reeds onderzocht werd door de CGVS die hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming weigerde, hetgeen bevestigd werd bij arrest nr. 11.838 d.d. 27.05.2008 door de Raad. Verzoeker voegt thans geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Ook de verwijzing naar de actuele toestand in Armenië vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en verzoeker wederom geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven er in gevaar zou zijn.

Waar hij verwijst naar het reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken, dient te worden opgemerkt dat de FOD Buitenlandse Zaken geen negatief reisadvies voor Armenië geeft en dat er thans vermeld wordt:

“Mits inachtneming van onderstaande specifieke veiligheidsmaatregelen, kan in Armenië gereisd worden. De Armeense grensgebieden met Azerbeidzjan (Tavush en Gegharkunik) moeten worden vermeden.”

Bovendien kan dit advies niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit algemeen advies is bijgevolg niet van toepassing op verzoeker, die de Armeense nationaliteit heeft en niet van toepassing is op verzoekers persoonlijke situatie.

Uit het bovenstaande volgt dat de geldende regelgeving werd geëerbiedigd, dat de motivering van de bestreden beslissing toelaat om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving, en dat niet wordt aangetoond als zou de bestreden beslissing zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Het betoog van verzoeker laat niet toe de door hem aangevoerde schendingen aan te tonen.

Het enige middel is ongegrond.”

4.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoeker maakt niet concreet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

4.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

4.3.3. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

– de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

– de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.

§ 2 Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in

artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

§ 3 De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk wordt louter beoordeeld op grond van de laatst ingediende aanvraag die door de burgemeester of zijn gemachtigde werd overgezonden aan de minister of aan zijn gemachtigde. De vreemdeling die een nieuwe aanvraag indient wordt geacht afstand te doen van de eerder ingediende hangende aanvragen.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van verzoeker wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

4.3.4. Verzoeker stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing motiveert dat hij geen bewijzen van bedreigingen voorlegt, zelfs geen begin van bewijs om het fysiek en/of psychisch geweld te staven zodat een terugkeer naar het herkomstland om vandaaruit de aanvraag in te dienen wel mogelijk moet zijn. Verzoeker werpt op dat het administratief dossier uit de asielaanvraag voldoende gekend is voor de verwerende partij en zij aldus de redenen die daar werden uiteengezet kent. Verzoeker licht toe dat hij in volle campagne strijd verwoeren zat tussen twee vooraanstaande plaatselijke politici die wilden dat verzoeker voor hen zou werken, waarbij hij hoe dan ook het etiket van politiek activist opgekleefd kreeg met een reële vrees voor afrekeningen tot gevolg.

Waar verzoeker erop wijst dat het administratief dossier uit de asielaanvraag voldoende gekend is voor de verwerende partij dient vooreerst te worden aangestipt dat het de vreemdeling toekomt om klaar en duidelijk in zijn aanvraag te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen.

Verder wordt in de bestreden beslissing hierover als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven en zijn fysieke integriteit indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen

staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven en zijn fysieke integriteit volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettig bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties."

Verzoeker betwist niet dat hij *"geen bewijzen voor(legt) die deze bewering (dat hij vreest voor zijn leven en zijn fysieke integriteit) kunnen staven"*. Verzoeker wijst op zijn asielrelaas, maar hij gaat eraan voorbij dat in dit verband in de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat hij *"geen enkel nieuw element toe(voegt) aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties"*. Verzoeker betwist dit niet. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde minister op kennelijk onredelijke wijze besluit dat *"(d)e elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf (...) bijgevolg geen andere beoordeling (wettigen) dan die van deze instanties"*.

4.3.5. Verzoeker voert aan dat niet alle elementen uit zijn aanvraag werden beantwoord. Verzoeker werpt op dat niet of nauwelijks wordt gemotiveerd over de corruptie in zijn land van herkomst, over zijn goede kennis van het Nederlands, zijn werkbereidheid met mogelijks een tewerkstelling bij V.N.L. en zijn wil om niet afhankelijk te zijn van de sociale voorzieningen.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd:

"Ook de verwijzing naar de toestand in Armenië (waar de situatie nog zeer grillig zou zijn zeker op het terrein, waar er onrust zou zijn en verhoogde maffiapraktijken en waar de situatie onzeker en precair zou zijn) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene opnieuw geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn."

(...)

"Betrokkene verwijst naar de laatste rapporten van de internationaal erkende organisatie Human Rights Watch waaruit zou blijken dat Armenië politiek onstabiel en weinig democratisch is met mishandeling door de politie en met misbruik van het overheidsapparaat door de overheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018)."

Door nu louter op algemene wijze te verwijzen naar de corruptie in zijn land van herkomst, maakt verzoeker niet aannemelijk dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn. Verzoeker wijst op algemene wijze op de corruptie in Armenië, maar hij laat na concreet in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing in dit verband.

Tevens meent verzoeker dat onvoldoende werd gemotiveerd over zijn goede kennis van het Nederlands, zijn werkbereidheid met mogelijks een tewerkstelling bij V.N.L. en zijn wil om niet afhankelijk te zijn van de sociale voorzieningen.

Verzoeker gaat eraan voorbij dat in de bestreden beslissing hierover het volgende wordt uiteengezet:

"De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2007 ononderbroken in België zou verblijven, dat hij meer dan elf jaar in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van duurzame lokale verankering en integratie, dat hij kennis van de landstalen zou hebben, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij geïntegreerd zou zijn, dat hij gesteund zou worden door kandidaat-werkgevers, dat hij niet afhankelijk zou willen zijn van de sociale voorzieningen, dat hij er alles aan gedaan zou hebben om zich maatschappelijk te integreren, dat hij Nederlands zou begrijpen, spreken

en zelfs schrijven en dat dit gerust gecontroleerd mag worden, dat er sprake zou zijn van een verregaande sociale integratie, dat hij hobby's en een vriendenkring zou onderhouden in het rijk, dat hij twee deelcertificaten Nederlands voorlegt evenals één werkbepoofte, zijn huurovereenkomst en twee getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

In het arrest van de Raad van State van 9 december 2009, met nr. 198.769 wordt geoordeeld: dat de *"omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend."* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoeker toont niet aan waarom daar in zijn geval anders over zou moeten worden gedacht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard. Verzoeker toont niet aan dat de elementen van integratie het voor hem onmogelijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State stelt de Raad dat de beoordeling in de bestreden beslissing niet onredelijk is.

4.3.6. Verzoeker laat gelden dat zijn aanvraag dateert van 8 mei 2019 (bedoeld wordt: 8 mei 2018) en het bijna één vol jaar heeft geduurd vooraleer de verwerende partij een beslissing nam. Verzoeker werpt op dat deze termijn overdreven lang is.

Vooreerst wordt erop gewezen dat een termijn van één jaar voor het nemen van de bestreden beslissing weliswaar lang is, maar niet onredelijk lang. Bovendien zou zelfs indien zou worden aangenomen dat in deze zaak de redelijke termijn overschreden werd, moeten worden vastgesteld dat verzoeker er geen belang bij heeft om de overschrijding van de redelijke termijn als annulatiemiddel aan te voeren. Een nieuwe uitspraak over de door verzoeker ingediende machtigingsaanvraag zal immers noodzakelijkerwijze van een nóg latere datum zijn. Mocht dus de bestreden beslissing onwettig zijn omdat ze te laat is, dan zou dat *a fortiori* gelden voor de beslissing die, na een eventuele nietigverklaring, nog moet worden genomen. Een vernietiging op die grond wijst met andere woorden uit dat er niet op wettige wijze nog een uitspraak over de door verzoeker ingediende machtigingsaanvraag kan worden gedaan (cf. RvS 20 augustus 2009, nr. 195.583). Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat de overschrijding van de redelijke termijn voor verzoeker geen recht op het verkrijgen van de gevraagde machtiging tot verblijf zou openen.

4.3.7. Verzoeker voert verder aan dat hij geenszins de bedoeling heeft om zich te nestelen in illegaal verblijf. Volgens verzoeker blijkt het tegendeel net uit het gegeven dat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Hieruit blijkt dat hij wel degelijk streeft naar een legaal statuut. Evenwel kan in de bestreden beslissing niet worden gelezen dat de door verzoeker aangehaalde elementen niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden omdat hij zich zou nestelen in illegaal verblijf. Minstens licht verzoeker niet toe en ziet de Raad ook niet in uit welke motieven van de bestreden beslissing dit zou moeten blijken.

4.3.8. Verzoeker stipt aan dat er in Armenië geen bevoegde ambassade is van waaruit hij zijn aanvraag kan indienen. Hij is van mening dat van een rechtszoekende vreemdeling niet kan worden verwacht dat hij reist naar een onbekend land dat men niet kent, wat in zijn geval Rusland zou zijn.

Waar verzoeker thans laat gelden dat er *"in Armenië geen bevoegde ambassade"* is beperkt hij zich tot een herhaling van wat hij in zijn aanvraag heeft uiteengezet. Verzoeker gaat niet in op de concrete motieven van de bestreden beslissing in dit verband, met name:

"Wat betreft het feit dat er geen Belgische diplomatieke post bestaat in Armenië; dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene toont niet aan dat het voor hem onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Moskou (Rusland). Betrokkene beroept zich in dit kader eveneens op zijn gebrek aan financiële middelen. Echter, betrokkene maakt dit niet aannemelijk. Evemin toont hij aan dat zich niet kan beroepen op de steun van vrienden en familieleden. Bovendien staat het betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de IOM (zoals hierboven reeds vermeld) om zo via de reïntegratiebijstand een inkomen te verwerven

in zijn land van herkomst. Bovendien wijzen we er op dat betrokkene in zijn aanvraag 9bis zelf meldt dat hij in Armenië meer dan zes jaar tewerkgesteld was als garagist. Hij toont op geen enkele wijze aan dat dit niet opnieuw mogelijk is. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.” Verzoeker betwist niet dat hij “niet aan(toont) dat het voor hem onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Moskou (Rusland)”.

Door thans louter te stellen dat van een vreemdeling niet mag worden verwacht dat hij naar een onbekend land reist, toont verzoeker niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing feitelijk onjuist dan wel kennelijk onredelijk zijn. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoeker van 22 juni 2007 in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming dat hij al van 9 april 2007 tot 8 mei 2007 in Rusland heeft verbleven.

4.3.9. Verzoeker verwijst naar het reisadvies van de Belgische FOD Buitenlandse Zaken voor Armenië waaruit volgens hem blijkt dat de situatie in Armenië nog steeds al te onveilig is, nu in het reisadvies wordt gewezen op onrust, grote bijeenkomsten er te vermijden zijn, er verhoogde maffiapraktijken zijn,... Daarnaast verwijst verzoeker naar het verslag van Human Rights Watch dat hij bij zijn aanvraag heeft gevoegd en waarin wordt uiteengezet dat de situatie in Armenië in de praktijk onveilig en ondemocratisch is. Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat dergelijke adviezen van toepassing zijn op toeristen, maar hij brengt daartegen in dat hij niet inziet hoe in een onveilige situatie van geweld en conflicten dit onderscheid wordt gemaakt. Verzoeker laat gelden dat het vaststaat dat er sprake is van gevaar, geweld, corruptie en criminaliteit en dit alleszins voor de autochtone bewoners.

De bestreden beslissing bevat in dit verband volgend motief:

“Betrokkene verwijst in dit kader naar het reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken. Echter, we merken op dat de FOD Buitenlandse Zaken geen negatief reisadvies voor Armenië geeft en dat er vermeld wordt: “in het algemeen verlopen de reizen door Armenië zonder noemenswaardige problemen. Bovendien kan dit advies niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene, die de Armeense nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.”

Door opnieuw te verwijzen naar dit reisadvies, toont verzoeker niet aan dat dit motief kennelijk onredelijk is of steunt op een foutieve feitenvinding. Waar verzoeker er op wijst dat in een onveilige situatie geen onderscheid kan worden gemaakt tussen toeristen en inwoners, wordt opgemerkt dat verzoeker eraan voorbijgaat dat in de bestreden beslissing als volgt wordt gemotiveerd: *“Echter, we merken op dat de FOD Buitenlandse Zaken geen negatief reisadvies voor Armenië geeft en dat er vermeld wordt: “in het algemeen verlopen de reizen door Armenië zonder noemenswaardige problemen”,* wat de onveiligheid waar verzoeker het over heeft toch enigszins relativeert.

4.3.10. Verzoeker laat verder gelden dat het niet is om dat hij geen echtgenote en kinderen heeft, maar alleenstaand is, dat hij als geïntegreerde in het Rijk geen bescherming van zijn familiaal leven zou mogen genieten. Verzoeker merkt op dat ook een alleenstaande recht heeft op een rustig familieleven.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat hij in België een gezinsleven heeft opgebouwd en verwijst naar artikel 8 EVRM. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat het om een alleenstaande man gaat met bestaande familiebanden in het land van herkomst waar met name zijn ouders en zijn zus wonen. Ook bij huidige aanvraag 9bis wordt geen enkel bewijs van een in België opgebouwd gezinsleven voorgelegd. Betrokkene legt slechts twee getuigenverklaringen voor: één van een bandencentrale waar hij klant is en één van een overbuurman. Ook uit deze verklaringen blijkt niet dat hij hier een gezinsleven heeft opgebouwd of dat er sprake is van diepgaande sociale banden. Betrokkene toont aldus niet aan dat hij hier een netwerk van affectieve en sociale banden heeft opgebouwd, niettegenstaande zijn bewering hier al sinds 2007 ononderbroken te verblijven. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft

enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: *“De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.”* Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

Door thans louter te stellen dat hij geïntegreerd is, betwist verzoeker nog niet dat uit de door hem voorgelegde verklaringen niet blijkt *“dat er sprake is van diepgaande sociale banden”*. Verzoeker betwist evenmin dat hij *“aldus niet aan(toont) dat hij hier een netwerk van affectieve en sociale banden heeft opgebouwd, niettegenstaande zijn bewering hier al sinds 2007 ononderbroken te verblijven”*. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde minister op grond van onjuiste feitelijke gegevens heeft vastgesteld dat *“(e)en schending van artikel 8 van het EVRM (...) dan ook niet (blijkt).”*

4.3.11. Ten slotte is verzoeker de overtuiging toegedaan dat hij “recht” heeft op verder verblijf in het Rijk en hij niet kan worden verplicht om na meer dan twaalf jaar gedwongen te worden om naar elders te trekken zonder hebben en houden. Verzoeker geeft hiermee te kennen dat hij het niet eens is met de bestreden beslissing, evenwel laat hij na om de motieven van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Zo wordt in de bestreden beslissing over de lange duur van het verblijf van verzoeker het volgende uiteengezet: *“De elementen van lang verblijf en integratie (...) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)”*. In het arrest van de Raad van State van 9 december 2009, met nr. 198.769 wordt geoordeeld: dat de *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoeker toont niet aan waarom daar in zijn geval anders over zou moeten worden gedacht. Verzoeker toont niet aan dat de lange duur van zijn verblijf het voor hem onmogelijk maakt om terug te keren naar zijn land van herkomst. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State stelt de Raad dat de beoordeling in de bestreden beslissing niet onredelijk is.

4.3.12. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen kan niet worden aangenomen.

4.3.13. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

4.3.14. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het

geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

4.3.15. Het beginsel van de rechten van de verdediging is in principe niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, maar niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoeker kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

4.3.16. Voor het overige laat verzoeker na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen hij geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

4.3.17. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET